

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A sötétben kinyújtott kéz**

1. A porszemek táncában őrzött parázs

Cső-Mária

A szellőzőrács sarkánál táncoló porszem megállíthatatlanul lebegett a magasban, s Alinda képtelen volt levenni róla a tekintetét. A pedálok monoton, nehéz köreit róva a lány képzeletében a pici részecske nem csupán a levegőáramlás játéka volt, hanem egy hírnök a falakon túli világ elfeledett szabadságából. A kétszázas szektor hideg neonsora alatt a fém és a megizzadt testek szaga keveredett, mégis, abban a pillanatban a levegő egy csapásra megtelt valami ismeretlen, vibráló várakozással.

A nagymama nem nézett a lányra, tekintetét a pad fémvázára szegezte, de lábai pontosan érezték a mellette ülő unoka ritmusát. A két megfontolt pedálcsapás között megbúvó suttogás lassan végighullámozott a soron. Az idős asszony hangjában nem a panasz, hanem a régi történetek mély, elnyűhetetlen ereje lakozott, amely generációról generációra szálló örökségként tartotta életben a reményt a csarnok falai között.

L656 hidraulikus ízületeinek halk sziszegésével megállt a sor végén. A humanoid őrszem vörös érzékelőszávjá lassú pán pásztázással mérte fel a termelt feszültséget. A gép hideg logikája számára a mutatók stabil értékei tökéletes rendről tanúskodtak; nem tudta értelmezni a réztekercegekben ébredő apró, szabálytalan feszültségcsúcsokat, amelyeket az emberi szívverések és a szótlán egyetértés szült.

Kovács a szomszédos padon kissé megdöntötte a vállát, felvéve a nagymama által diktált nehezebb, dacosabb tempót. A padok fémvázán áterjedő finom rezgés láthatatlan hálóként kötötte össze a kezeslábasos alakokat. Alinda megkeményítette a szorítását a kormányon, és a lábát maró izomláz hirtelen átadta a helyét a közös akaratból fakadó, szinte emberfeletti könnyedségnek.

A kolónia zárt világa, a három szakasz szigorú számtana és a tápláló massa egyhangúsága egyetlen pillanatra elveszítette teljes hatalmát. Ahogy a lebegő porszem végül eltűnt a sötét szellőzőjárat mélyén, Alinda tudta, hogy a bentről indult mozdulatot többé semmilyen gépi parancs nem fojthatja vissza.

2. A sötétben kinyújtott kéz

Nagyóska

A zöld jelzőfény csendesen pislákol a mennyezeti csővezeték árnyékában, mintha maga a gép is megkönnyebbült volna a veszély elmúltával. Alinda tüdeje még égett a hirtelen erő kifejtéstől, de a lábai már könnyebben követnék a pedálok megszokott körforgását. Nagymama lassan oldalra fordította a fejét. Nem volt rajta a megszokott, gépies fásultság; szeme sarkában apró, meleg ráncok gyűltek össze, és egy alig észrevehető, finom mosoly bukkant fel az ajkán.

Nem hálálkodott, hiszen a kolónián a hangos szó veszélyes luxusnak számított, de abban az egyetlen pillantásban benne volt minden féltés és gyengédség. Alinda ekkor értette meg igazán, mi a különbség köztük és a csarnokban járőröző fémszörnyek között. Az őrszemek csak nyomatékot, kalóriát és percenkénti fordulatszámot mértek. Az ember viszont képes volt átvenni a másik terhét, csupán azért, mert törődött vele.

Pár lépéssel arrébb, a tizenhármas padnál János lassította egy gondolatnyit a hajtást. A fiú már egy ideje csendben figyelte őket. Amikor tekintete találkozott Alindáéval, nem a megszokott, fáradt közöny tükröződött benne, hanem valami mély, őszinte csodálat. Egy apró, alig látható intéssel jelezte, hogy látta a lány önzetlen tettét. Ez a néma pillantás jobban felmelegítette Alinda szívét, mint a csövekből érkező langyos tápanyag.

– Látod, kedvesem – suttogta a nagymama olyan halkán, hogy csak a láncok zörgése vigye át a szót –, a régi világban sem a gép vagy az energia tette az embert. Hanem az, hogy tudtuk, kinek a kezét kell megszorítani a sötétben.

Alinda bólintott, és belső melegséggel tekerte tovább a pedált. A kolónia szigorú napirendje nem változott, de a monoton kattogás mögött újra megszületett valami elpusztíthatatlan.